

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

In Marium annotationes

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

fuisse, scio potuisse ad Corcyraos aliqua ratione torqueri, quod alias ostendam. Sed tamen neque Κορκυραίοις legitur, & ἐν Κρήτη perspicue est additum, ut negligentiam mirer.

Ibid. e. *Longa octo iugera*] Sesquistadium Aretinus vertit: quod locum habere potuit si novem iugera scripsisset Plutarchus: Iugerum enim hic non quale in agricultura, sed Geometricum intelligo, quod est sextans stadii. Vide quæ in Paulum ea de re annotavimus. Paulo post raritatem materiae, χαυνίωμα, recentiam operis vertit.

402. d. *Meras eas esse praestigias*] Xyl. vertit, *Nugas has esse.* & annotat, Πυλαίων ὄχλαγωγία. Quid sit Πυλαίων, fateor mihi non satis constare. Apud portas otiosos homines convenire nugandi & garrandi causa consuevisse, notum, & adhuc usitatum est. Inde Πυλαίων ὄχλαγωγία a bitior dici inanes & vulgares fabulas, tant arlin, quibus rudes & inepti homines otioque abutentes delectentur atque teneantur.

Ibid. *Optimum id augurium*] Versus est quo Hector Polydamantem auguria occinentem reficit apud Homerum Iliad. 12. Eodem vsus est simili etiam ratione Epaminondas, prælium Leucticum, dissiadentibus ob auguria nonnullis, initurus. Diodorus Siculus lib. 15. Pyrrhus suum nomen pro patriæ nomine posuit.

403. b. *Illique, dimissis quos in arma præter ætatem coegerat necessitas, ad pugnam se accinxerunt*] Xyl. vertit, *Et qui præter ætatem necessitate urgente arma sumpserant, dimissi, eorumque in locum alii suffecti sunt.* annotatque αἰνίδητι τῆς μάχης. Pro αἰνίδητι nisi αἰνίδη legas, non constat locus αἰνίδη legendum, ut ad eos qui recens venerant, referatur.

Ibid. c. *Iocinore sine capite inuento*] ἀλόεον. Contrarium Plutarcho dixit Aretinus, Sacris rite peractis, quum notissimum sit, esse ἀσπινκὸν μέλον, λόβοις autem iocinoris quasi auriculas aut appendices prominentes.

Ibid. d. *Aptera ortus*] Et hoc omisit. Aptera scem. gen. vrbis est Cretæ, apud Strabonem lib. 10. Stephanumque Apud Plinium l. 4. c. 12. Apterona legitur.

404. a. *Naupliam*] Antiquum Argolicæ regionis versus Laconicam oppidum, Vide Pausan. ad finem secundi.

Ibid. b. *Circumlambentia suum proprium sanguinem*] Xyl. vertit, *Lambere cruorem suum.* ἀελλοχολοῦμαι τὸν ἑαυτῶν φόνον, Aretinus omisit. φόνος, præter eadem, etiam cruorem in cæde effusum, & aliquando locum cædis significat Græci Grammatici. Hic cruorem, ut apud Homerum, Ἄκρον ἐρευζόμενος φόνον ἀίματι. Et apud Sophoclem Trachiniis de veneno suo Deianira: Νέσσου φόνοντος ἐκ φόνων ἀειλόμην. Ceterum ubi est, Λυκίου παρὰ φητις Ἀπολλωνίος legi ego, Λυκίου Ἀπολλωνίος. Causa ex morum sequentibus patet, Nisi quis contendat, Antistitæ nomen Apollonidis fuisse: & per Lycium, nomen Apollinis innui: quod non puto esse necessarium.

Ibid. d. *Cylarabin*] Gymnasium est, minus trecentos ab urbe Argis passus. Livius lib. 34. Meminit & Pausan. in Argolicis, ut & Apollinis Lycii, & fabulæ istius, reliquorumque hic nominatorum locorum.

405. c. *Impulsuque suo socios & hostes una confudit*] Xyl. vertit, *Hostes pariter & amicos proriebat.* annotatque, In Græco locus est mancus, sed sententia non valde impedita.

IN MARIUM ANNOTATIONES
Guil. Xylandri & Herm. Cruferii,
interpretum.

Marii & Syllæ bellum civile, ita ut vix vlla alia historia, nobile est: tempusque & æquales Marii facile noti. Mortuus est Marius septimum consul, anno vrbis conditæ dccxviii. Quæ autem initio de nominibus disputantur, neque obscura sunt, & si quis plura vult, doctissimum Sigonii de nominibus Romanorum librum inspiciat. Sane C. Marium Nepotem quidam annales scribunt, contra quam Plut. asserit. Ego tamen Plutarcho facilius quam vel Cassiodoro, vel aliis eum sequutis, assentior: præsertim quia neque antiqua monumenta, neque vllus, quod sciam, vetustus & bonæ fidei scriptor Mario Nepotis cognomentum adscripserit. Metellum à moribus Nopotem, nimirum, à prodigalitate, cognominatum. Valerius lib. 9. cap. penultimo, affirmat.

406. c. *Qui Hispaniam tenuit*] Xyl. *Hispaniam obtinuit.* annotatque, In foribus, quod aiunt, labitur Guarinus, quum χαυνίωμα, ita effert, *Qui Iberos in suis diuisionemque populi Romani redegit.* Imo autem sibi occupavit eam prouinciam, & contra Syllam tenuit. de quo in ipsius vita cognosces. Mox pro Ρωμαίοις, dandi casus placet Ρωμαίοις.

407. b. *Cirraetone*] Hoc mihi nomen nescio quomodo susceptum est. Sane Marius fuisse Arpinatem, Ciceronis gentilem, vel ex initio librorum huius De legibus euident est. Plinius lib. 3. cap. 5. in describenda prima Italiae regione, Cernetum oppidum, & Cernetanos, qui idem Mariani cognominarentur, refert: ut suspicari subeat ne, quod ille Cernerum dicit, Plutarchus (si modo non subrepsit menda, ut solet fere in propriis nominibus) Cirraetonem efferat. Sed nihil certifico.

408. b. *Nihil dimisit tamen animos.*] Xyl. vertit, *Nihil plane de animi sui elatione remisit.* & annotat, οὐδὲ μικρὸν ὑψηλάπ, &c. Guarinus contrarium sensum perscripsit, loco satis aperto. nam οὐδὲ negatio est, qua etiam τὸ μικρὸν amputatur. Si scriberetur οὐ μικρὸν, stare posset Guatini interpretatio: sed ipsa rei veritas tamen ostenderet mendum esse & legendum esse οὐδὲ.

Ibid. c. *Ait patronis ex lege non esse testimonii in clientem ditionem*] Xyl. vertit, *Patronum dicendi contra clientem testimonii necessitate antiquitus recepta Romanorum lege, liberari respondit* & annotat Guarinus hæc ita vertit ut qui patronus apud Romanos diceretur, ne intellexisse quidem videatur. Deinde quod habet: *Recipientibus autem iudicibus testimonium, fallum est.* Accepisse enim eos excusationem Herennii, ne is diceret testimonium, Plutarchi verba & sensus loci ostendunt. De iure autem patronorum & clientium quia supra Plutar-

chus in Romulo perspicue docuit, non est quod de hoc loco male vtrique olim tractato, plura dicere oporteat.

409. c. *Atque eo bello præfectus fabrum in exercitu erat*] Xyl. vertit, *Et sub eorum dux sociorum militabat.* annotatque hæc in hunc locum: Græca, καὶ ὅτι τὸ ὄντι τῶν Τευτόνων ἔχον ἀρχὴν, οὐνεστράτευε. Guarinus, *Aduersus Teutones una militavit, principatum & curam architectorum gerens.* Quid autem est hic de architectis quæso, & vero nisi Teutones verset nominasset, pro Τευτόνων eum legisse πεκτόνων verisimile fuisset. Equidem rem iam contra Teutonas gestam fuisse, Q. Metello Numidico magistratum gerente, ne verisimile quidem puto. Et militabat, οὐνεστράτευε est in Græco: ut videas non præteritam, sed præsentem militiam innui. Ergo mendum est in voce Τευτόνων, cui facilius mederemur fortassis si vita huius Metelli, quam scripsisset Plutarchum scimus, extaret: nunc quia de illa militia nihil nobis constat, rem in medio relinquimus. Suspicio sane esse sensum, cum ob paternum hospitium, tum quod sociorum copias duceret, Metello charum fuisse. T. Turpilius Silanus Salustius in Jugurthino bello nominat: idemque Vaccæ (quæ hic Βάρζα dicitur) præsidium ex Italicis, hoc est sociorum P. R. militibus constituisse, haud obscure tradit. Ego in hoc & similibus locis circumspicius quam ab i factitarint, versandum sciebam: ideo volui dicere quæ putarem. Amiotus plane πεκτόνων legit, & præfectum fabrorum vertit. quæ coniectura mihi non improbat: nisi quod Silustius videtur hoc indicaturus fuisse. Quamquam nihil obstat, quin alios autores sequutus sit Plutarchus. Paulo post, ποιούμενος ἴδιον πῦρρον, occasionem rei gerenda nactum Guarinus vertit, & ἴνικτω, quæ Latinis Vtica dicitur, Itycam: annotandique ad marginem dedit occasionem cuidam, apud Silustium Vticam legi: quasi non idem sit apud Plutarchum. Et mox, αἰαροειδῆς λαμπρότης, oratione splendida habita. Quid est, si hoc non est, præuaricati officium interpretis? Multa id genus alia sciens omitto.

411. a. *Et consopinit ab occidente ingruens Italia periculum*] Nam Cimbri ad Rhodanum in Gallia Cn. Mallio & Q. Cæpione proconsule cum exercitibus delatis, in Hispaniam recesserant: inde in Galliam reuersi, Teutonibus se coniunxerant, ut ex Liviæ Epitoma 67. patet. Hoc monui nequem ostenderet hic locus, quum à septentrione bellum eos Italia intulisse populos cogitaret.

Ibid. e. *Polus Septentrionalis*] Pleraque hic male Guarinus vertit, & obscure. Ratio rei iis qui elementa Astronomica gustarunt, non est obscura. Meminit etiam Herodotus

Cimmeriorum migrationis, haud procul initio libri primi.

412. c. De gradu (ut perhibent) deiectus est] Xyl. vertit, De potestaterationis exiit. & annotat, ἐξίστην τὸ φρονεῖν. Guarinus nullo sensu, calliditate excidit. Saltem quæ sequuntur, inania correptum fuisse Iugurtham indicare animaduertisset. & nihil notius est quam ἐξίστην φρονεῖν, ἐκπαύσει, ἀνταρτίως ἐχθρῶν, ac similia multa.

413. b. C. Lusinus] Sic legitur etiam in Apophthegmatis. Emendetur ergo hinc Valerii locus, apud quem in hac historia Clusias lapsu librarii legitur, lib. 6. cap. 1. Et si is militem non Trebonium, sed Cælium Plotium nominat.

414. c. Carbonis casus & Capionis] Σκιμαῖος est, mendose pro Καίμωνος, in Græco. De Carbone præter reliquos, Epitoma Liii 63. de Capione in 67.

415. e. Accomposito gradu subsequatur] Xyl. vertit, Sensim eos insequimur est. & annotat, ἄλλως: aliter, tum multuatio bello. quo quid à sensu magis alienum? Mox ἰδῆος Σέξνοις legendum, non Σιξήλοις, constat.

416. c. Nomen suum intonabant identidem Ambrones] Xyl. vertit, Ipsi quoque Ambrones mutuo conclamantur. & annotat, Locus est obscurus. & sane verba puto me fideliter expressisse, quæ id omnino videntur innuere, Ligures iactasse, sibi nomen Ambrorum autum esse. Sed de hoc nihil, præter hunc unum locum, inuenio. Sane & Sex. Pompeius Festus Ambrones Gallicam fuisse gentem tradit: & apud Strabonē lib. 4. de ostiis Rhodani disputantem, mentio fit cuiusdam Massilien sum de Ambronibus v. etoria: ut appareat fuisse eos vicinos. Massilienses finitimos Liguribus esse, notum satis est. Hinc leuis quædam videtur poss. simili coniectura.

417. d. Viginti obliuantes illis Romanis] Xyl. vertit, Quod factum est ut barbari Romanis resistantibus, ac sursum conuenientes reprimentibus, pulsati paulatim in planitiem retrocederent. annotatque, Contraria omnia & verbis & sensui loci huius habet Guarini versio: qui & Romanos celsisse in planitiem scribit, & αἰὲν desuper vertit, & ἀγασσασμένων scutorum collisionem.

419. e. Campum apud Vercellas] Vercellæ transpadanæ Italiae oppidum est: cui regioni contigua est Venetia. Plin. lib. 3. c. 17. & 18. Hoc dico propter Fl. rum, qui lib. 3. ca. 3. pugnatum fuisse in Venetia scribit, & in Campo Caudio. (alii Claudio legunt. sed & in l. De vitis illustribus Caudio habetur: apud Velleium est in Raudis campis, haud scio quam recte) Sigonius Veronam pro Vercellis legendum putat: quod eo maxime nomine non admittendum videtur, quia ad Athesin est Verona: Cimbros trans Athesin procurrissē, historia perspicue docet.

420. b. Habebat singuli tela bipennia] Xyl. vertit, Telum singulis bidens, & annotat, δίβολα. Bina manibus iacula, Guarinus, & post eum Amiotus: quam recte, non video. Est quidem etiam apud Euripidem δίβολος ἄκων, in Rheso.

422. b. Numi cades] Xyl. vertit, Noni cades. & annotat, ὁ ὄνιον φόνος, male pro ὁ Νωνίου. Nonium omnes h. storie nominant, & Appianus dilerte Νώνιον. Guarinus nescio que n. Numium supposuit. Crull. autem annotat, epitomen Liii habere Numium: alios Nonium: Plutarchum Onium, sed male.

Ibid. e. Ut semel tanta de re præiudicare] Xyl. vertit, De re ita magna ante cognitionem sententiam ferret. & annotat, Guarinus locum hunc neque intellexit, & peruertit. Est autem παραπροφασίς εἰς πρᾶγμα. De causa nondum cognita pronunciare: non (ut ille habet) aduersari rei. Quod autem dixit tantum onus in se suscipere, id in Græco est ad verbum; Ταμλατισμὸν habere collum. qua de translatione aliquid in Cicero ne annotaui.

424. d. Silo Propedius] Xyl. vertit, Propedio Siloni respondisse. & annotat, Is fuit Marici, seu socialis istius, (quod & Italicum dictum fuit) belli autor atque dux: atque hoc nomine ab historicis afficitur Latinis, Velleio, Floro l. 3. c. 18. Epitoma Liii 76. Valerio l. 3. ca. 1. Apud Strabonem lib. 5. Πομπηδίου & apud Plut. initio vitæ Catonis Veicensis, Πομπηδίου Σίλων mendose legitur. Κόλιν Πομπηδίου, itidem ab Appiano l. 1. Belli civilis appellatur. Fuit ergo Q. Popedius Silo: & hic legendum Πομπηδίου, non Πομπηδίου: quod miror ab interpretibus animaduertitum non esse.

Ibid. Quippe neque te erga vestra illi, nec vos illorum aspiceret os sustinuit] Xyl. vertit, Nam neque illos horum terga, neque hoc eorum occipita intueret ausos. & annotat, Habenas, Guarinus: legit enim (ut & in nostro fuit codice ἔνιον. Sed videntur argutia loci hoc non recipere vocabulum. Est enim sensus: ita utrosque fuisse timidos ut, utrinque fugerint, & neutri neutros insequi ausi fuerint. Itaque ἰνίον legi, quod esse occipit

constat. Amiotus faciem vertit, nescio qua occasione: nisi forte repudiato vocabulo ἰνίον, sensus quod videretur offerre, amplexus est. Sed nostra coniectura verbis Plutarchi ac sententia haud dubie est propior.

Ibid. f. Eam ferunt lxxv. millibus denariorum Corneliam emisse] Xyl. vertit, Trecenta sestertia precium persoluisse traditur. & annotat, Monstrose has summas peruertit, & ambigue extulit Guarinus. Etenim septem myriades & dimidia drachmarum sunt, seu (quod idem est) denariorum millia lxxv. Sestertium ita dixit Guarinus (ne dicam in numero eum errasse) ut an sestertios nummos indicet, an sestertia, (hoc est nummorum sestertiorum millia) non liquide constat. Prius puto. neque enim animaduertit, quatuor sestertios vno denario aut drachma (has enim in summis accipiendis Græci indicant) contineri: quod legisse saltem in Syllæ vita eum oportuit, quam conuertit. Sed hæc alias, Eodem modo posteriorem summam corrupit. Si denarios decem æstimes in aureum florentum coronatum, (quod Budæus docet, & proxime verum est) prior summa efficiet septem millia aureorum, & quingentos: posterior Luculliana, c. l. aureorum millia, estque ea summam proportio quæ ternarii ad centenarium numerum: Amiotus priorem summam ita ut nos demonstrauimus, effert. Lucullianæ autem tantum v. ponit partem, l. scilicet aureorum millia, quæ ad priorem hanc habet rationem quæ est vigenarii ad ternarium: videturque legisse, ὠνείται μυριάδων πεντηκόντα οὐτίως, & c. omisissis verbis καὶ δικοσίων. Vtrum rectius sit, vix possum iudicare: itaq; quod in Græco reperi, id reddidi, quanquam verisimilior iudicari potest Amioti lectio. nam & ipsa tantum incrementum pretii habet, ut recte videas epiphonema de aucta prodigiose sumptuositate additum à Plutarcho.

425. c. Quos nominabat Contra senatum] Xyl. etiam ita vertit, atque sic in hunc locum scribit: Finxi vocabulum, ut ut durum, (unt enim Latini in duplicandis vocabulis quæ à Græci infeliciores, ut est apud Liuium) quo αἰπὸς ἰκλήθη utrunq; exprimerem. nam quod nomen lææ cateruæ indidisset Sulpicius, nondum apud Lat. nos legi. Consules potro tum erant L. Cornelius Sylla, & Q. Pompeius Rufus, anno ab V. C. DC LXXVI.

Ibid. d. At Sylla] Xyl. vertit, Sed ipse Sylla in commentariis se non confugisse ad Marium, sed quum de eis deliberaret quæ eum Sulpicius gladius strictis circumstantum præter animi sententiam vii probaret urgebat, eo modo de foro ad Marium vsque cõpulsus fuisse, annotatq; Locus est intricatus, & à Guarino perperam verus, nullo plane sensu. Vbi autem verti, Quod ipsi postulabant, iustitium fuisse, minus mirum est ab eo non intellectum, quum & Græca sint mendosa, τὰς περὶ ἐπιλοῦσι, Sed ex Syllæ vita, ubi idem argumentum tractatur, satis constat legendum τὰς ἀπερξίας ἔλυσεν: ne id ex aliis autoribus petamus. Iustitium autem magnis tumultibus antiquitus consueuisse iudici, cum alias, tum ex tertio Liuii libro patet. Mox de equitum numero, præsertim tam exiguo peditatu, in suspicionem veni ne pro περιμελεῖον sit legendum περιχλίον: hoc est III. non lxxv. millia. idque ausus sum ita exprimere. sex legiones ei in Sylla Plutarchus, & Appianus lib. 1. Belli civilis, quatuor Orofius lib. 5. cap. 9. adscribunt.

426. e. Excludit binos] Xyl. vertit, Ona parit tria: annotatque, ἐκλείπει, non ἐκλινεῖ. Est hoc verbum excludere. Apud Arist. lib. 6. cap. 5. De historia animal. idem Musæi versus adducitur, sed pro ἀλυβάζει legitur ἰβὶ ἀλεξίσει. quod quid sit, facilius intelligitur quam τὸ ἐλυβάζει. hoc enim esse idem quod τρέφει, nutrio, in Lexico est, nullo testimonio, & forte ex hoc loco sumptum vocabuli glossema. Cætera vide apud Plin. ca. 3 & 6. l. bridecimi.

428. f. Transmissoque mari tenuit insulam Meningem] Mening insula est è regione Africa, non longe à minori Syrte, quæ & Lotophagorum insula dicitur. Polyb. lib. 1. Videt Plin. l. 5. c. 7. Cæterum Ἰάμψαν Hiemplalem, ut verti, Latini vocant. & Sextilius Appiano est Sextius.

429. e. In portum Hetruria Telamonem inuectus] Τελαμώνιον τὸ Τυρρηνίαι. Portum esse, ex Plinio didici lib. 3. cap. 5. idque perspicuitatis causa adieci.

430. a. Primo comteatum nauibus circumcidens] Xyl. vertit, Primum nauigiis circumuectus frumenta quæ hostibus aduehebantur auertit, annotatque, Guarinus, quasi non esset notissimum ναοὶ datium instrumenti, ut vocamus, esse, ac τὸ ἐκλείπειν τὰ σιτία quid significaret: nauis pensionē præcisam à Mario finxit, quod indicandum duxi: refutatione non eget.

Ibid. c. Quasi omnia ex sententia essent cessura,] Xyl. vertit, Bonū fore rerum statū, annotatq; Elegans est, sed cōsisa, oratio

εὐχρηστικῶν, nimirum ἡ ἀπαρχή, ut Latini dicunt, Bene habet, & similia. Guarinus non intellexit, operæ pretium esse ibi manere vertendo.

411. a. Ancharium] Sic & in Græco, & in Appiano est, apud Florum A. quarius legitur, sed male opinor. De Bardais, quæ ratio sit eius nominis, fateor mihi nihil esse quod doceam.

433. a. Et ad eopol Tarsensem referunt Antipatrum] Stoicus

fuit philosophus, quod Strabo in Tarsi descriptione testatur lib. 14. Citatur eius de superstitione liber quartus apud Athenæum lib. 8. Vixit paulo ante Marii tempora, siquidem Plutarchus in vita Gracchorum, T. Gracchum ait ad leges ferendas à Blossio incitatum, qui huius fuerit Antipatri in urbe discipulus. Idem in lib. ἐπιεικείας, hoc idem Antipatri dictum refert. Platonis sententiam copiosius Lactant. lib. 3. ca. 19. Instituit. refert.

IN LYSANDRUM ANNOTATIONES Guil. Xylandri & Herm. Crusærii, interpretum.

Lysandrum Lacedæmoniorum imperatorem victoria maxime de Atheniensibus de Egos potamos parva, murique Athenarum deiectione nobilitant, & bellum Peloponnesiacum ab eo confectum. Incidit autem (quod etiam ex Polybii lib. 1. haud procul ab initio, intelligitur) in Camilli tempora, & Veiorum prope obelisionem, id facinus. De Græcis quos æquales habuerit, satis ex ipsa historia liquet.

433. c. Achantiorum Delphis thesaurus] Xyl. Donum ab Achantiis. annotatque, ἱερὸν, in Græco. Sed ea vox hoc loco idem quod ἀστυία significat, nisi fallor. eodem modo infra quoque usus est. Porro autem Brasidas Spartanus fuit, qui Methoniam ab Atheniensibus oppugnatam defendit, & præclaro facinore liberavit. Historia est apud Diodorum Siculum lib. 12. apud Thucyd. lib. 2. Acanthus autem Thraciæ seu Chalcidicæ urbs maritima est, in Singitico sinu, non longe à fossa quam in Atho monte Xerxes fecit. Caterum Acanthus quid rei cum Brasida fuerit, curve eum tanti fecerint, satis ex historia apparet. Nam à Spartanis missus cum exercitu in Chalcidicam & Thraciam contra Athenienses, eas regiones magna virtutis & probitatis cum laude est tutatus. Vide Thucyd. libro 4. Diodorum quo dixi loco.

Ibid. f. Secundum magnum conflictum Arginis] Xyl. vertit, Arginis post magnam illam cladem. annotatque: Quam dicat, non satis scio. forte illam qua eos affect. Cleomenes Alexandridæ F. apud Argifanum. de qua Pausan. lib. 3. & in Argolicis: quo loco de Telephilla scribit. Eam quidem cladem maiorem quam ut verbis explicari posset, fuisse testatur: quippe non vicis modo pugna Arginis, sed etiam eorum v. millibus, qui in Argi Niobes F. lucum confugerant, vna cum luco combustis. In Argolicis vitiose Ἀργίου pro Ἀργεῶν legitur, & mendam, quæ facile poterat ex Laonicis corrigi, interpretes retinuit, lucumque Martis vertit: quum sit Argi, filii Niobes, ipso docente id Pausania.

Ibid. Nec quum Bacchiada] Idem autor in Corinthiacis ostendit, Bacchidas à Bacch de Herculis sanguine ortos, regnū obtinuisse in Corintho, atque inde à Cypselo eiectiones. Historia est apud Herodotum in Terpsichore descripta. De iis paulo aliter interpretes Apollonii, prope finem lib. 4.

434. a. Aristoclitum] Pausania constanti Ἀριστοκλίτην, Aristoclitum, Lylandri patrem nominat. Porro autem Heraclidas eos vocati qui ab Hercule genus ducebant, notissimum est: deque eorum in Peloponnesum reditu, & regnis atque successione multa multi, & passim.

Ibid. b. Aristoteles qui præcellentia ingenia &c.] Xyl. vertit, Aristoteles, ubi magnorum virorum temperamenta fuisse melancholica asserit. Annotatque, Guarinus sensum non extulit. Locus Aristotelis est problemate 1. sectionis 30. Cui. pro Herculis annotat legendum fortasse Heracliti.

Ibid. d. Post acceptam in Sicilia cladem] V. & cum copiis & capto Nicia. vide apud Plut. ipsum in eius vita, & Thucyd. lib. 6. In Græco ἀπὸ τῆς Σικελίας, repone pro ἐκ τῆς Σικελίας.

Ibid. Ve sodalitia constituerent] Xyl. vertit, Ve sodalitates instituerent. Institutum Lysandri fuit, democratia per vrbes abolita, oligarchiam constituere, atque ita potestatem omnem à populo toto ad paucos quosdam suos amicos transferre. Itaque sodalitates istas instituit, hoc est factiones, quibus sui amici facti, popularem reip. formam protegentibus superiores fieri possent. Huiusmodi coitiones, sodalitorum & sodalitarum nomine etiam aliquando intelliguntur. & meminit Cicero pro Plancio legis Licinæ de sodalitiis. Alioquin collegia etiam verti commode indico, quæ ipsa magno vsui ferum novatum & malarum affectatoribus fuisse notum est. Itaque & L. Metello, Q. Martio coll. au-

toritate senatus sublata sunt, & à Clodio, homine turbulentissimo, conuellendæque reipublicæ nato, decem post annis restituta. Cicero in L. Pisonem, ibique Acomus, Dio. lib. 38. Idemque post etiam à Claudio Cæsare ea scribit abrogata. Hoc loco, ἐπιεικείας infra ἐπιεικείας vocat Plutarchus, ut & in Agesil. o. Dio quoque noster in simili re ita loquitur. Factiones enim istas & cateruas, Cæsarianas, Pompeianas & Crassianas, qui contra democratiam & aristocratiam conspirant, & νεοκρατοῦν illud moliebantur, ἐπιεικείας nominat, lib. 37. extremo. Guarinus mihi hæc commemorandi ansam præbuit, quia sensum loci minime expressit.

436. c. Cui quum vnus ex admissionalibus respondisset] Xyl. vertit, Eorum qui ad fores stabant, annotatque, ἡ δὲ ὄμη δὴ οὐκ ἔστιν. In Themistocle & Pelopida, & alibi saepe, autor ita nominat aulicos magni nominis: quales forte sunt quos vulgo cameraarios aut cubicularios dicimus: Sed & Ianitor videtur accipi posse hac dictione, Hic quia parum refert, ad verbum verti, Paulo post Guarinus ἀπερὸν δέσιν male reddidit.

Ibid. e. Ad Arginusus] Guarinus, In Arginis. Nomen hoc varie scribitur, ut ostendit in Stephano De urbibus, meam lectionem puto rectissimam. Historia est apud Xenophontem (sicut & priora) lib. 1. Rerum Græcarum. Meminit Cicero lib. 1. Officiorum.

439. b. Excepta paralo] Guarinus nimis quam absurde παραλον hic oram maritimam vertit, Est autem παραλος, paralus, naus (sicut etiam Salaminia, de qua est in historia Alcibiadis, & Thoris) nomen frequens apud historicos, publica fuit Atheniensium naus publicis muneribus, ut legationibus, nuntiis, aliisque id genus rebus, destinata ob ves. citatem. Multa de ea habet Suidas & non negligenda. Et qui ea naui vehebantur παραλοι dicebantur, ut apud Thucyd. lib. vlt. τῶν παραλον ναῶν καὶ Χερσίου ἀποπεμπιστῶν. οἱ Σαμίται &c. Mox ἡ παραλον ναὺς οἱ παραλοιστοὶ δὴ οὐκ ἔστιν. ἐδνοταται δὲ ἀνοῦ ἀφελῶσιν τῶν ναῶν, &c. Quod sequitur, Absumptis, quod ne, &c. inepte & plane nullo sensu idem Guar. peruertit.

Ibid. c. Ad Aegos fluitum ingens lapis] Ex Plinio libro 21. caput. 58. colligitur, sexaginta circiter ante hanc nau-machiam annis id factum: nisi intelligere velis Anaxagoram id prædixisse quod multis post annis euenturum esset. Locus est obscurus satis, & parum dexte conuersus a Guarino. Ex Platone & Aristotele atque Plutarcho, non est obscurum quid senserit Anaxagoras: idque nos expressisse videntur speo διαφανείας non esse radiantis, sed subito erumpentes, atque cum saltu quasi traicientes stellas, notum est: Deinde lego ἀσφαιδῆς, ῥήγες δὲ καὶ πῦρος & πρὸ πολλῶν, πολλῶν. De Daimachio autem quem mox citat Plut. nihil mihi aliunde constat. Suspicio est eum Daimachum (Δαίμαχος) citius Indica Ahenæus citat lib. 9. Sed & supra in comparatione Solonis & Poplicolæ, Daimachus quidam Platæensis citatur.

441. a. Lacedæmonios audias dicentes] Xyl. vertit, Lacedæmonios inuenias qui dicant, & annotat, Contra mentem Plutarchi, verbum ante fuit. Non enim laudat sed vituperat, Plutarchus in commentum & non ab Ephoris, aut Lylandro, sed iis qui hoc ferrent, fictum sermonem indicat.

Ibid. d. Ingressum chori caneret] Xyl. vertit, Chori primam in scena vocem, & annotat, πρὸς τὸν χορὸν, quo de vocabulo apud Dionis librum 47. dixi. extant versus in Electra, quæ nuper demum seorsim edita est: eique testimonium erunt, genuinam esse eam.

Ibid. e. In quem condidit conuiuium suum Xenophon] In libello cuius titulus Symposium finxit Xenophon id quod hic dicit Plut.